

Výbuch ve vrbětickém muničáku: Na stopě obřího podvodu? Dvouleté zpoždění vyšetřovatelů. Ví něco vláda a prezident? Podezření temnější než sama smrt: Dodávala Česká republika munici Islámskému státu?

Lubomír Vylíčil

http://www.novarepublika.cz/2017/07/vybuch-ve-vrbeticem-municaku-na-stope.html?utm_source=feedburner&utm_medium=email&utm_campaign=Feed%3A+NovRepublika+%28Nov%C3%A1+republika%29

26. 7. 2017 **ProtiProud**

Lubomír Vylíčil přichází na základě řady indicií i vlastní znalosti vojenské techniky s velmi zneklidňující otázkou, zda nebyl výbuch muničního skladu ve Vrběticích jen kamufláží pro státem a spojenci koordinovaný kšeft se zbraněmi.

Zanedlouho to budou tři roky, co s velikým rachotem vylétly do vzduchu dva muniční sklady ve Vrběticích. Pamatujete si? Spektakulární událost, která po měsíce plnila média a čeřila hladinu veřejné diskuse v naší zemi prošla stejným vývojem, jako všechny aféry před ní. Postupně upadla v zapomnění. Přebily ji novější průšvihy. Téma vyšumělo. Dalo se proto předpokládat, že její letošní výročí projde tiše, zcela bez povšimnutí.

Jenže... Na území vzdálené Sýrie a Iráku byl v posledních týdnech prakticky rozdrčen takzvaný Islámský stát. Jeho bojovníci při svém útěku o život zanechali v ruinách dobytých měst tolik materiálu a nejrůznějších dokumentů, že se to prostě nemohlo podařit uhlídat. Řada zajímavých (a leckomu nemilých) informací tak začala prosakovat do medií.

Na [Aeronetu](#) (ale i jinde na síti) se objevily zajímavé fotografie českých zbraní a munice z oblastí, vyčištěných od ISIL a k nim i spekulace o možné souvislosti těchto nálezů s našimi Vrběticemi. Doslova se tu píše: "RPG střely, rakety, granáty a miny, které měly explodovat ve Vrběticích, se najednou objevují v Sýrii. Česko by se tak stalo jedním z největších dodavatelů munice pro Islámský stát."

Že by?

Co se stalo ve Vrběticích?

Podívejme se proto do Vrbětic na podzim 2014 a připomeňme si, co se tam vlastně stalo. 16. října 2014 vybuchl sklad č. 16 a o tři dny později, 3. prosince 2014, explodoval i sklad číslo 12. Mimochodem, po prvním výbuchu zkontrolovaný a prověřený. Oba sklady si pronajímala stejná firma - Imex Group, která se zabývá obchodem se zbraněmi.

V tom prvním skladě bylo údajně umístěno 57 leteckých pum, každá obsahující 70 kilogramů trhaviny, což odpovídá sovětským trhavým bombám FAB-100, téměř sedm tisíc kusů dělostřelecké munice a na čtyři miliony nábojů. Tedy spousta věcí, které se na každém bojišti můžou hodit. K tomu tisíce samopalů. A pak, jako z udělán, těsně před výbuchem tu firma umístila "další munici" z jiného skladu, jehož pronájem končil.

Vrbětice, říjen 2017 - hořící sklad po výbuchu

Ve druhém, ve skladě číslo 12, leželo podle záznamů 4774 kusů munice, plněné 7,5 kg trhaviny, 688 dělostřeleckých granátů, každý plněný 16,2 kg trhaviny a dalších 600 kusů munice s obsahem 5,9 kg trhaviny. Celkem 50,4 tun trhaviny. Dohromady tedy docela slušný arzenál.

A zmíněné ruční zbraně, k nim náležející střelivo, spolu s minami maďarského původu a s naší armádou vyřazenými protitankovými střelami zastarávajícího typu, docela dobře odpovídají tomu, co se objevuje na snímcích z oblastí, vyklizených ISIL. Jenže ve Vrbětících to mělo vyletět, spolu s těmi ostatními vojenskými krámy, do luftu. Nebo ne?

Po výbuchu a následném požáru už to nikdo nezjistí. Vše bylo rozmetáno po okolí, z větší části zbyly jen pokroucené střeptiny rozhozené na kilometry od epicentra. Tam už inventuru nikdo neudělá. Ano, samozřejmě, bylo by možné z těch úlomků zjistit, že tam vůbec žádná munice konkrétního, seznamem uváděného typu nebyla, že úplně chybí. Protože se nikde nenacházejí odpovídající zbytky. Ale dopočítat se, jestli se tu opravdu do poslední chvíle nacházelo řekněme 3000 protitankových střel, nebo jen třeba 750, je nemožné. Stejně jako složit puzzle z tisíců ohořelých a pokroucených kusů kovu, aby se dalo ověřit, zda tu leželo 5000 samopalů, nebo jen 1500... A o to asi šlo.

Vrbětice - to je vše, co zbylo ze skladu č. 16

Bombenfest und idiotensicher

Proč ale spřádat konspirační teorie, takový výbuch muničáku, to přece může být hnedle, pomyslí si laik. Tolik nebezpečných věcí pohromadě! Stačí jen škrtnout sirkou, nebo do toho trochu neopatrně šťouchnout a už to lítá... Kupodivu, nic nemůže být vzdálenějšího pravdě. Vojenská munice je už z principu konstruována na hrubší zacházení. Musí být, jak říkali Němci "bombenfest und idiotensicher!" U nábojů do ručních zbraní se běžně testuje pád "bedýnky" na betonovou podložku. Musí to ustát.

U munice větších ráží se bezpečnost řeší už přímo v její konstrukci. Přesněji řečeno v konstrukci zapalovače. Tak, aby až do okamžiku výstřelu zůstávala extrémně bezpečná a odolná a okamžitě po něm velice citlivě zareagovala na střet s překážkou. Toho se dosahuje důmyslným využitím dvou fyzikálních sil: odstředivé síly a zrychlení. Teprve razantní přetížení při výstřelu, nebo extrémní odstředivá síla při roztočení v drážkách hlavně, případně kombinace obojího, uvolní speciální mechanické zábrany a připraví granát, minu či střelu k aktivaci nárazem. Je to technicky velice zajímavá oblast, ilustrující fantazii a důmysl konstruktérů různých států, ale nad rámec zájmu běžného čtenáře. Postačí tedy vědomí, že ani "praštit do toho kladivem" výbuch nezpůsobí.

Podobně je tomu s ohněm. Velice silným zahřátím zapalovače může třaskavina v rozbušce samozřejmě explodovat a iniciovat výbuch granátu či miny, ale chvíli to trvá a chce to poměrně veliký "fajr". Rozhodně větší, než by stačil k aktivaci požárních hlásičů. O nějakých zapálených zmuchlaných novinách ani neuvažujte.

Zkrátka, taková řízená exploze skladu munice si žádá opravdového odborníka. V tom prvním skladu dva pracovníci firmy Imex Group zahynuli. Nespekulujme, jak to s nimi bylo. Postačí to, že za tři dny "vylítl" druhý sklad. Zkontrolovaný. Kdo tam mohl mít přístup? Kromě policie snad jen nějaký odborný pracovník firmy. Aby to prověřil, že...

Dva roky zpoždění

Leccos také mohou naznačit dvě další indicie. Jednak nepochopitelná laxnost státu, pokud jde o vyšetření celé záležitosti. Dokud to tam bouchalo, bylo jasné, že se vyšetřovatelé na místo činu nijak nehrnou. Ale ani poté, co poslední výbuchy dozněly, se mnoho nezměnilo. Hlídalo se, opatrně se sbírala rozhozená munice a k epicentru výbuchů se stále nikdo nechystal.

Až skoro po dvou letech, po dvou zimách se sněhem, následným táním, po mnoha deštích odplavujících předměty doličné i případné stopy do nenávratna se vyšetřovatelé konečně dostavili na místo činu. A přitom armáda má k dispozici odminovací prostředky, které by cestu nebezpečným terénem proklestily v rekordním čase... Budí to zkrátka dojem, jako by stát a jeho orgány od začátku věděly, co se stalo a nechtěly to příliš rozmazávat. Jakoby se čekalo, až událost upadne v zapomnění.

Nasvědčuje tomu i druhá indicie. Už krátce po explozích začala policie celou událost šetřit jako "úmyslný trestný čin". I prezident Zeman se o věci vyjádřil slovy: „Šlo zřejmě o úmyslný trestný čin, protože dva výbuchy za sebou pravděpodobně nebyly náhodné.“ A to v době, kdy se na místě činu ještě zdaleka nebádalo.

Celá ta věc na dálku zavání nějakou nelegální operací, realizovanou (přinejmenším) s vědomím naší vlády. A proto, že transport čehokoli do ostře sledované oblasti bojů by nebyl možný bez součinnosti s některou z angažovaných stran. Tedy s vědomím (nebo dokonce na příkaz) našich spojenců. Konkrétně USA.

Temné podezření

Další možností, jak by se materiál, uváděný na fotkách, mohl k Islámskému státu dostat, je jistá operace z roku 2014. Naše armáda tehdy vyčlenila, na žádost USA, munici za 41 milionů korun "na pomoc Kurdům, bojujícím s Islámským státem." Šlo o 10 milionů nábojů do útočných pušek, 8 milionů nábojů do kulometů, 5000 střel do pancéřovek a 5000 ručních granátů. Materiál byl v Pardubicích naložen do osmi velkokapacitních letounů C-17 Globemaster americké armády a nezištně přepraven do oblasti bojů.

Něco z toho Kurdové určitě dostali. Slavnostní předávačku točily televizní štáby. Ale jestli dostali opravdu všechno, co od nás odešlo, to ví jen přepravce. Ten přepravce, o jehož vztahu k Islámskému státu si už pár roků štěbetají vrabci na střeše. Dalších 200 tun munice pak převzala tatáž "spediční firma" od naší armády o dva roky později, v lednu 2016. Taky pro Kurdy. A pak šlo ještě něco do Jordánska. Tedy hned vedle...

Ovšem na fotografiích zachycená protitanková zbraň je staršího typu, než náboje do RPG 7, které byly expedovány "Kurdům". Spíše to vypadá, že jde o něco z dříve vyřazených armádních zásob. O něco, co mohla levně nakoupit firma, zabývající se obchodem s podobnými věcmi. Aby to pak draze prodala někam, kde se válčí a kde se na nějakou tu "pětku" nekouká. Což by mohlo naznačit, že ta teorie o Vrbětčích není až tak šílená, jak se na první pohled může jevit.

A to je velice vážný problém. O samotnou zbrojařskou firmu tu samozřejmě nejde. Ta dělá svůj tvrdý a nebezpečný byznys za účelem zisku. Jde o mnohem, mnohem víc. Uvědomme si, že bez souhlasu, anebo alespoň blahovůle státu, by takovéto kšefty, pokud je teorie o Vrběticích správná, nebyly možné. Bez souhlasu našeho státu, který se oficiálně proti ISIL tvrdě vymezuje.

A to je právě jádro a podstata téhle causy. Nakolik jeho představitelům můžeme věřit...

- - -

Vystavil [Václav Dvořák](#) v [7:40:00](#)